

fremSAT i Folketinget den 9. November 1916, derefter oversendt til Landstinget, hvor det var til første Behandling den 22. November og blev stadfæstet som Lov Nr. 392 den 22. December 1916. Denne Lov fik samme Tilføjelse som den forrige, at den skulde ophøre samtidig med Loven om Henstand med Pantegæld. Den tredje Gang, der blev fremsat Forslag til en Huslejelov, var i Landstinget den 18. December 1916. Lovforslaget blev stadfæstet som Lov den 23. Februar 1917 med den samme Slutningsbemærkning om, at Loven ophører samtidig med Loven om Henstand med Pantegæld. Den fjerde Gang, et Lovforslag om Fastsættelse af Husleje blev fremsat, var den 14. November 1917. Loven traadte i Kraft den 1. December 1917 og ophører den 1. August 1918. Denne Lov, som har Nr. 589, indeholder 17 Paragraffer. Huslejelovgivningen blev da fortsat til Trods for, at Loven om Henstand med Pantegæld bortfaldt.

Det Lovforslag, som nu foreligger, er da det femte i Rækken. Det blev fremsat i Folketinget den 31. Maj 1918 og indeholdt da 21 Paragraffer, men efter at være gaaet igennem Folketinget indeholder det, saa vidt jeg kan se, 22 Paragraffer. Lovforslaget indeholder endvidere Bestemmelserne i Lovene om Fremleje af 14. April 1917, 22. Juni 1917 og 30. November 1917. Der var til anden Behandling i Folketinget stillet ikke mindre end 41 Ændringsforslag, og til tredje Behandling var der stillet 6 Ændringsforslag, hvoraf et enkelt blev vedtaget med 54 Stemmer imod 53. Der synes jo altsaa ikke at have været nogen overdreven stor Enighed om Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger her for os. Tredie Behandling fandt Sted i Gaar, den 10. Juli; altsaa har Lovforslaget været til Behandling i Folketinget i ca. 6 Uger. Jeg mener egentlig ikke, at den Tid, Behandlingen i Folketinget har taget, har været for lang; et saa omfattende og indgribende Lovforslag som dette maa være Genstand for en meget grundig Behandling. Jeg anser det imidlertid for i høj Grad vanskeligt at tænke sig, at Landstinget nu i Løbet af godt et Par Uger skulde kunne gennemgaa dette Lovforslag, saaledes at man var klar over Følgerne af Loven. Der har jo i adskillige Blade været fremsat Bemærkninger om, at Vedtagelsen af Love her i Rigsdagen gik noget for rask, og det kan heller ikke nægtes, at til at sætte sig ind i mange af de Love, vi har til Behandling, endogsaa vigtige og meget betydelige

Lovforslag, har der været meget lidt Tid. Det er jo ogsaa muligt, at der i disse Love er sluppet Bestemmelser ind, som man vilde have undgaaet, hvis der havde været mere Tid. I det foreliggende Lovforslag findes der meget indgribende Bestemmelser, af hvilke der maa kræves en alvorlig og grundig Undersøgelse, for at der ikke skal blive vedtaget noget, som kan give Anledning til vilkaarlige Afgørelser med meget vidtrækkende Følger for dem, det gaar ud over, enten det saa er Ejere eller Lejere.

Jeg vil ikke ved denne Lejlighed udtale mig om Enkeltheder i Lovforslaget, men jeg vil henstille til den højtærede Indenrigsminister og dette høje Ting, om der ikke er Mulighed for, at vi kan enes om at forlænge den nugældende Lov, f. Eks. til 1. Januar 1919. Hvis jeg husker rigtigt, var det netop det Tidspunkt, den højtærede Minister foreslog skulde være Lovens Ophør, den Gang han fremsatte Lovforslaget. Vi kunde maaske enes om at forlænge den nugældende Lov med nogle ganske enkelte Ændringer. Der vil ved en saadan Henstand efter min Mening vindes tilstrækkelig Tid til, at man i den ordinære Samling bedre kan overse den uhyre Rækkevidde, som jeg mener, dette Lovforslag har, saaledes at man ikke vedtog Bestemmelser, som man bagefter blev ked af, thi det vilde jeg i alt Fald nødig være med til. Jeg og det Parti, paa hvis Vegne jeg taler, er selvfølgelig villige til at forhandle om Lovforslaget, som det foreligger, men jeg har ikke villet undlade allerede nu at gøre denne Henstilling til den højtærede Indenrigsminister og til dette høje Tings Medlemmer om alligevel at tænke lidt over, om ikke vi muligvis paa den Maade gjorde mindst Skade. Jeg vil gerne bruge det Udtryk, og det er brugt med Overlæg; jeg har sagt ved en tidligere Lejlighed, hvor jeg har talt om Huslejeloven, at den Lov gjorde baade Skade og Gavn, og hvad den har udrettet mest af de to Dele, tør jeg ikke sige, men jeg vil ikke være med til nu at stille Forslag om, at den nuværende Huslejelov skulde ophøre, uden at der blev sat noget i Stedet, navnlig da Loven hjemler Kommunerne fri Ret til at oprette Huslejenævn, hvis de ønsker det, og blive fri for dem, hvis de ikke vil have dem længere. Naar nu Loven foruden de øvrige Bestemmelser, som den højtærede Minister har omtalt, endogsaa har den Bestemmelse, at den skal gælde i ca. 3 Aar, synes jeg, det vilde have sin overordentlig store Betydning, at vi fik Tid til grundigt at gennemgaa alle de